

Het wordt elk voorjaar weer opnieuw Pasen, een feest dat ik als kind verbond met nieuwe kleren, paaseieren schilderen en zoeken, lekker eten en o ja, ook naar de kerk. Ik herinner me de Palmpasen-stok maken en ook weer weggeven, op Goede Vrijdag het grote kruis in bedrukte sfeer vanwege het ongelooflijke verhaal over de gruwelijke dood van Jezus (*ik kon het toen al bijna niet geloven dat Jezus voor ons was gestorven....*), de versieringen met Pasen, wierook. Van donker weer naar licht.

Afgelopen donderdagavond keek ik samen met miljoenen anderen naar the Passion, het aloude verhaal in een eigentijdse opvoering. Het enorme verlichte kruis was als heel groot symbool aanwezig, symbool voor het lijden van Jezus. Ondanks de muziek, de acteurs en zangers met hun talenten, de getuigenissen van verschillende mensen die in de processie meeliepen, kwam er bij mij een onbehaaglijk gevoel, dat gaandeweg de vorm aannam van afkeer. Ik wilde niet meer kijken, ik keerde me af van het beeld dat mij werd vertoond.

Deze interpretatie van de dood van Jezus is namelijk een andere dan die ik via de Cursus heb leren kennen.

God zou ons willen straffen via de dood van zijn onschuldige en eniggeboren zoon? Ik kan er niet bij..... Wordt ons dan hiermee verteld, dat God een macht is buiten ons? Dat onze zonden *echt* zijn en bestraft dienen te worden? Dat Jezus de enige echt zondeloze mens was, los van- en anders dan wij? En dat zijn dood onze verlossing zou zijn? Is dit een boodschap van Liefde? **Jezus moedigt ons aan om het hele idee opnieuw te overwegen.**

Ik kon niet anders dan de Cursus erbij pakken en lezen over hoe Jezus hierover uitleg geeft en mijn verwarring en afkeer tot vergeving kan leiden. Vergeving op de vergissing dat ik geloofd heb, dat wat al zo lang wordt doorgegeven eigenlijk een andere inhoud heeft. Helpend bij dit vergevingswerk vond ik o.a. in het boekje "Wonderen of waan" (2016) van Jan-Willem van Aalst waarin ik een passage aantrof hierover:

Is het waarschijnlijk, dat een God die gelijk wordt gesteld aan Liefde op deze manier denkt en handelt? In de Cursus wordt de traditionele uitleg van de kruisiging nauwkeurig bekeken en ontgaan van haar psychologische dekmantel van projectie en krijgt hierdoor een volstrekt andere betekenis. Eén van de redenen dat ECIW in ons tijdperk tot ons kwam en niet eerder, is dat wij inmiddels een voldoende begrip hebben van de onbewuste mechanismen van de menselijke denkkeest. Dankzij belangrijk onderzoekswerk door bv. Freud, Jung en Rogers begrijpen we afweermechanismen als ontkenning, dissociatie, projectie en reactievorming veel beter. In ECIW bouwt Jezus op dit begrip om vele concepten opnieuw te definiëren.

In hoofdstuk 19 (het bereiken van Vrede) ontwaart Jezus de oorzaak van het ontstaan van het traditionele begrip van de kruisiging. Stel je voor dat je een kleine 2000 jaar geleden leefde: jij en iedereen om je heen voelen zich bijzonder miserabel over de afwijzing van Gods paradijs (in Genesis). Dit schuldgevoel wordt collectief naar het onbewuste verdrongen, omdat het te verschrikkelijk is om onder ogen te zien. Door projectie zien we het kwaad altijd in iemand of iets anders, maar nooit in onszelf. We zijn voortdurend op zoek naar zondebokken.

En dan verschijnt ineens **een man** die zich voordoeft als de “enige Zoon van God”. Niet alleen straalt alles aan hem volstrekte onschuld uit, maar hij verricht ook de nodige wonderen.

Ah, zo redeneert het ego: wij hebben onze onschuld jegens God niet verkwanseld, deze Jezus heeft het van ons afgenomen! Nu voelen we ons volstrekt gerechtvaardigd om hem te vermoorden; hij stal immers ons geboorterecht. En we hebben toen de daad bij het woord gevoegd. Jezus zegt hierover: “Ik werd het symbool van jouw zonde en dus moest ik sterven in jouw plaats. Voor het ego betekent zonde de dood en dus wordt verzoening bereikt door moord.”

Maar kregen we onze onschuld hiermee terug? Beslist niet. Sterker, door onze wens een klaarblijkelijk onschuldig man te vermoorden, versterkten we slechts ons onbewuste schuldgevoel nog meer. Onze zoektocht naar zondebokken gaat onverminderd door, zoals we kunnen zien in twee millennia van veroordeling, aanval, oorlog en vervolging..... en het ego glimlacht heimelijk, daar het “bestaan” als afgescheiden individu in een lichaam gegarandeerd blijft.

In ECIW wijdt Jezus verschillende passages aan de oproep om ons niet zozeer op de kruisiging te richten, maar vooral op de **wederopstanding**. Het was tenslotte de wederopstanding die aantoonde dat de Zoon van God niet vermoord *kan* worden; dat is de reden dat we “goede moed” zouden mogen houden, want we zijn collectief Gods Ene Zoon.

In T4.In.3:8-9 vertelt hij ons: “De **enige boodschap van de kruisiging** is dat je het kruis overwinnen kunt. Tot dat moment staat het jou vrij jezelf te kruisigen zo vaak je maar wilt.”

In ECIW wordt de kruisiging dus gedefinieerd als onze keuze voor gevoelens als ontoereikendheid, ons beroofd voelen, eenzaam zijn, slachtoffer zijn, angst, woede en depressie.

Een **wonder** is een bewust besluit om met heel je hart Gods Wil (*) opnieuw te aanvaarden als je eigen wil. En dat is de ware betekenis van de wederopstanding: de denkkeest die zich weer vereenzelvigen met de Ene Denkkeest (via de weg van vergeving).

En zo wordt Jezus’ pleidooi aan ons allen: “Onderwijs niet dat ik tevergeefs gestorven ben. Onderwijs liever dat ik *niet* gestorven ben, door te demonstreren dat ik leef in jou (T11.VI.7:3-4).

Ik wens jullie hele fijne Pasen toe!

(*) NB. Vandaag (15 april is de les: God wil vrede en vreugde voor mij)....